

Charles Perrault, 'Roodkapje' (1683)

Er was eens een klein boerenmeisje, en dat was zo lief als je het maar zelden meemaakt. Haar moeder was dol op haar en haar grootmoeder nog veel meer. Die goede vrouw liet een klein rood mutsje voor haar maken en dat stond haar zo aardig, dat iedereen haar Roodkapje noemde.

Op een dag, toen haar moeder koeken had gebakken, zei zij tegen haar: "Ga eens kijken hoe je grootmoeder het maakt, want ik heb gehoord dat ze ziek is; breng haar een koek en dit potje met boter."

Roodkapje ging dadelijk op weg naar haar grootmoeder, die in een ander dorp woonde.

Toen zij door het bos liep, kwam zij de wolf tegen, die haar dolgraag had willen opeten; maar hij durfde niet, omdat er in het bos een paar houthakkers aan het werk waren. Hij vroeg haar waar zij naar toe ging.

Het arme kind, dat niet beseftte hoe gevaarlijk het was om te blijven luisteren naar een wolf, zei hem: "Ik ga naar mijn grootmoeder, om haar een koek te brengen en een potje boter, dat mijn moeder mij heeft meegegeven."

"Woont zij ver weg?" vroeg de wolf.

"O, ja!" zei Roodkapje, "daarginds voorbij die molen, in het eerste huis van het dorp."

"Goed," zei de wolf, "dan ga ik haar ook opzoeken. Ik neem deze weg, neem jij dan die andere, dan zullen we eens zien wie er het eerste is." De wolf rende zo hard hij kon langs de kortste weg, en het kleine meisje ging langs de weg die een eind omliep; ondertussen raapte zij hazelnootjes op, liep achter de vlinders aan en maakte boeketjes van bloemetjes die ze onderweg plukte. Het duurde niet lang of de wolf kwam bij het huis van de grootmoeder. Hij klopte aan, van: tik! tik! "Wie is daar?"

"Ik ben het, uw kleindochtertje Roodkapje," zei de wolf, terwijl hij zijn stem verdraaide, "ik kom u een koek brengen en een potje boter, dat mijn moeder heeft meegegeven."

De goede grootmoeder, die in bed lag omdat zij een beetje ziek was, riep: "Trek maar aan het klosje, dan gaat de klink vanzelf omhoog."

De wolf trok aan het klosje en de deur ging open. Hij wierp zich op de goede vrouw en verslond haar in een ommezien, want hij had al drie dagen niets gegeten. Toen deed hij de deur weer dicht, ging in het bed van de grootmoeder liggen en wachtte op Roodkapje. Een poosje daarna klopte zij op de deur, van: tik! tik! "Wie is daar?"

Roodkapje hoorde de zware stem van de wolf; eerst werd zij bang, maar omdat zij dacht dat haar grootmoeder verkouden was, antwoordde zij: "Ik ben het, uw kleindochtertje Roodkapje. Ik kom u een koek brengen en een potje boter, dat mijn moeder voor u heeft meegegeven." De wolf maakte zijn stem een beetje zachter en riep: "Trek maar aan het klosje, dan gaat de klink vanzelf omhoog." Roodkapje trok aan het klosje en de deur ging open.

Toen de wolf haar zag binnenkomen verborg hij zich diep onder de dekens en zei: "Zet de koek en het potje boter maar op de broodplank en kom bij mij in bed liggen."

Roodkapje kleedde zich uit en stapte in bed. Zij was heel verbaasd hoe haar grootmoeder er uit zag in haar nachtgewaad. Zij zei tegen haar: "Grootmoeder, wat hebt u een grote armen!"

"Dat is om je beter te kunnen omhelzen, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote benen!"

"Dat is om harder te lopen, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote oren!"

"Dat is om beter te horen, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote ogen!"

"Dat is om je beter te kunnen zien, m'n kind!"

"Grootmoeder, wat hebt u een grote tanden!"

"Dat is om je op te eten!"

Met deze woorden wierp de wolf zich op Roodkapje en verslond haar.

Gebroeders Grimm, 'Roodkapje' (1812)

Er was eens een lief klein meisje; iedereen die haar zag hield veel van haar, maar haar grootmoeder wel het allermeest, en die wist eenvoudig niet, wat ze het kind allemaal zou willen geven. Op een keer gaf ze haar een rood fluwelen mutsje, en omdat het haar zo goed stond en ze nooit meer iets anders droeg, werd ze voortaan enkel maar Roodkapje genoemd. Op een dag zei haar moeder:

"Kom, Roodkapje, hier heb je een stuk koek en een fles wijn, breng dat eens naar je grootmoeder. Ze is zwak en ziek en het zal haar goed doen. Ga er heen voor het te warm wordt en als je het dorp uit bent, loop dan netjes en ga niet van het pad af, want anders val je nog en breekt de fles en dan heeft grootmoeder niets. En als je bij haar binnen komt, niet vergeten dadelijk goedendag te zeggen en niet eerst overal rondsuffelen."

"Ik zal goed oppassen," zei Roodkapje tegen haar moeder en ze gaf er haar de hand op. Grootmoeder woonde buiten in het bos, een half uur van het dorp vandaan. Toen Roodkapje in het bos was gekomen, kwam ze de wolf tegen. Maar Roodkapje wist niet dat het een gevaarlijk dier was en bang was ze al helemaal niet.

"Goedemorgen, Roodkapje," zei hij.

"Dag, Wolf."

"En waar ga je zo vroeg naar toe, Roodkapje?"

"Naar grootmoeder, Wolf."

"En wat heb je daar onder je schortje?"

"Koek en wijn. We hebben gisteren gebakken en grootmoeder is wat zwak en ziek en hiermee kan ze wat op krachten komen."

"Zeg Roodkapje, waar woont je grootmoeder dan?"

"Nog ruim een kwartier lopen verder het bos in, onder de drie grote eiken staat haar huisje, en beneden is een notenhaag, je kent het vast wel," zei Roodkapje.

De wolf dacht bij zichzelf: "Dat jonge malse ding is een heerlijk hapje, dat zal nog beter smaken dan die oude vrouw; als je slim te werk gaat, kan je ze allebei pakken."

Hij bleef nog een poosje naast Roodkapje meelopen, en zei:

"Kijk, Roodkapje, wat een mooie bloemen overal, waarom kijk je niet wat om je heen? En heb je wel in gaten hoe heerlijk de vogels zingen? Jij loopt maar recht toe recht aan alsof je snel naar school moet en dat terwijl het hier vandaag zo verrukkelijk is."

Roodkapje keek eens rond en toen ze zag hoe de zonnestralen door de bomen dansten en hoeveel mooie bloemen er overal stonden, dacht ze:

"Als ik voor grootmoeder een mooi boeketje meebreng zal ze dat heerlijk vinden; het is nog zo vroeg, dat ik toch wel op tijd kom." En ze ging van het pad af tussen de bomen om bloemen te plukken. En telkens als ze er één geplukt had, dacht ze dat er verderop nog een mooiere stond en zo raakte ze steeds dieper het bos in. Maar de wolf ging recht toe recht aan naar het huis van grootmoeder en klopte aan de deur:

"Wie is daar?"

"Roodkapje, met een koek en met wijn, doe de deur maar open!"

"Druk maar op de klink," riep grootmoeder, "ik ben te zwak en kan niet opstaan."

De wolf drukte op de klink, de deur sprong open, en zonder één woord te zeggen sprong hij naar het bed en at de grootmoeder op. Toen trok hij haar kleren aan, zette haar nachtmuts op, ging in haar bed liggen en trok de gordijnen dicht.

Roodkapje had ondertussen een heleboel bloemen geplukt en toen ze er geen één meer kon dragen, dacht ze weer aan grootmoeder en ging ze op weg naar haar toe. Ze was verbaasd dat de deur openstond en toen ze de kamer binnenkwam, vond ze het er zo vreemd dat ze dacht: "Wat vind ik het hier griezelig vandaag, terwijl ik hier anders zo graag ben." Ze riep: "Goedemorgen," maar er kwam geen antwoord. Toen liep ze naar het bed en schoof de gordijnen opzij. Daar lag grootmoeder met haar muts over haar gezicht en ze zag er erg vreemd uit.

"O grootmoeder, wat heb je grote oren!"
"Dat is om je beter te kunnen horen."
"Maar grootmoeder, wat heb je grote ogen!"
"Dat is om je beter te kunnen zien."
"Maar grootmoeder, wat heb je grote handen!"
"Dat is om je beter te kunnen pakken."
"Maar grootmoeder, wat heb je een verschrikkelijk grote bek!"
"Dat is om je beter op te kunnen vreten."

En nauwelijks had de wolf dat gezegd of hij sprong uit bed en verslond het arme Roodkapje in één hap. Toen de wolf zo zijn honger gestild had ging hij weer heerlijk in het bed liggen, sliep in en begon heel hard te snurken. Toen kwam net de jager voorbij en die dacht: "Wat snurkt dat oude mens hard, ik zal eens kijken of haar wat mankeert." Hij kwam in de kamer en toen hij voor het bed stond zag hij dat de wolf erin lag. "Vind ik je hier, ouwe boosdoener," zei hij, "ik heb lang naar je gezocht." Hij wilde net gaan schieten, maar toen hij zijn geweer richtte bedacht hij zich ineens dat de wolf de oude vrouw misschien had opgegeten en dat ze misschien nog te redden was. Hij schoot niet maar begon met een schaar de buik van de slapende wolf open te knippen. Na een paar knippen zag hij een rood kapje glimmen en na nog een paar knippen sprong het meisje eruit en riep:

"O, wat ben ik bang geweest, wat was het donker in de buik van de wolf!"

En toen kwam de oude grootmoeder ook nog levend tevoorschijn, al kon ze haast niet ademen. Roodkapje haalde snel een paar grote stenen die ze in de buik van de wolf stopten en toen hij wakker werd, wilde hij wegspringen, maar de stenen waren zo zwaar dat hij onmiddellijk viel en dood was.

Nu waren ze alle drie blij. De jager stroopte de pels van de wolf af en trok daarmee naar huis, de grootmoeder at de koek en dronk van de wijn, die Roodkapje had meegebracht, en die maakte haar beter. Maar Roodkapje dacht:

"Zolang ik leef, zal ik nooit meer alleen van het pad afgaan en het bos inlopen, wanneer mijn moeder dat verboden heeft."

* * *

De mensen vertellen dat op een keer, toen Roodkapje de oude grootmoeder weer koek en gebak ging brengen, er een andere wolf kwam, die haar aansprak en weg wilde lokken. Maar Roodkapje paste wel op en liep gewoon verder en vertelde aan grootmoeder dat ze de wolf was tegengekomen, die haar wel goedendag had gezegd, maar zo kwaadaardig uit zijn ogen had gekeken: "Als het niet op de grote weg was geweest, had hij me vast opgegeten!"

"Kom," zei grootmoeder, "we zullen de deur op slot doen, zodat hij er niet in kan."

Kort daarop klopte de wolf aan en zei:

"Doe open, grootmoeder, ik ben het, Roodkapje, ik breng gebak voor je mee."

Maar zij hielden zich stil en maakten de deur niet open. Toen sloop de Grijskop een paar maal rond het huis, sprong eindelijk op het dak om te wachten tot Roodkapje 's avonds naar huis zou gaan. Dan zou hij haar achterna sluipen en in het donker opeten. Maar de grootmoeder merkte wat hij van plan was. Nu stond er voor het huis een grote stenen trog en ze zei tegen het kind:

"Neem de emmer, Roodkapje, gisteren heb ik worsten gekookt, gooi jij dat worstennat in de trog."

Roodkapje droeg zo veel tot die hele grote trog vol was. De geur van de worst kreeg de wolf in de neus, hij snuffelde en keek omlaag, en tenslotte rekte hij zijn hals zo ver uit dat hij zijn evenwicht verloor en begon te glijden, en hij gleed van het dak af precies de trog in en verdronk. Roodkapje ging vrolijk naar huis en bleef ongedeerd.